

UPUTE

- Pisma je potrebno umnožiti, spremi u omotnicu i tijekom susreta podijeliti skupinama.

Dragi mladi,

rođen sam prije 1800 godina u Španjolskoj. Kasnije sam otišao u Rim gdje sam bio učenik pape Siksta II. koji me uvrstio među sedam rimskih đakona te me postavio za protođakona.

Uživajući papino povjerenje, povjereno crkveno blago podijelio sam siromašnima. To se baš i nije svidjelo caru Valerijanu i njegovim istražiteljima. Za vrijeme progona kršćana, koje ni ja nisam izbjegao, sudac istražitelj upitao me za blago Crkve. Okrenuo sam se prema siromašnima, upro prst u njih i rekao: »Evo blaga Crkve!« Shvativši to kao provokaciju i ruganje, smjesta su me osudili na mučeničku smrt. Nakon bičevanja, odlučili su se za roštilj. Nalazeći se na tom užarenom strašnom mučilu, dobacio sam okrutnom tiraninu: »Na jednoj sam strani pečen, okreni me na drugu!« To se zbilo 10. kolovoza 258. godine.

Proglašen sam zaštitnikom Požeške biskupije i Caritasa Požeške biskupije. U Požegi se nalazi i prekrasna srednjovjekovna crkva posvećena meni, koja je sagrađena krajem 13. stoljeća. Vjerujem da će vam ova crkva biti nezaobilazna postaja u svibnju u Požegi.

Otprilike u vrijeme mog spomendana, događa se kiša meteora koju su nazvali "Suze svetog Lovre". To mi je pomalo ironično s obzirom da suze nisu baš bile prisutne u mom životu. Dapače, istinska radost ispunjavala je cijelo moje biće. Radost koja dolazi od Boga.

Želim ti poručiti da ispuniš svoj život istinskom Božjom radošću, i u najtežim trenucima života pronađi razlog za smijeh. Najviše od svega, nemoj zaboraviti blago Crkve, siromašne i potrebite. Služeci njima, služiš samom Gospodinu.

Srdačno tvoj,
Lovro, đakon i mučenik

Dragi mladi!

Rođena sam u selu Godinjak pored Nove Gradiške, u župi sv. Antuna u Starom Petrovom Selu na području današnje Požeške biskupije, kao jedna od jedanaestero djece u obitelji Ivanišević. Moje pravo ime je Kata. Odrastala sam u kršćanskom ozračju uz zajedničku obiteljsku molitvu i redovito sudjelovanje na svetoj misi.

Trudila sam se pomagati svojoj obitelji i radosno obavljati kućanske i obiteljske obaveze. Svaki slobodan trenutak koristila bih za čitanje životopisa svetaca, to sam činila i dok bih čuvala stado na paši. Često su mi prilazila ostala djeca i moji vršnjaci i prijatelji te bih im prepričavala što sam pročitala o svecima. Čitajući o odricanjima i žrtvama drugih svetaca, odlučila sam i ja učiniti jednu žrtvu kad sam imala samo deset godina. Učinila sam privatni zavjet da neću jesti meso. Ako bi mi roditelji spremili meso, dok bih išla na ispašu, to bih poklanjala drugoj djeci.

U mladosti sam uvijek radije birala tišinu i molitvu, nego ples, gužvu i buku. Najdraže mi je bilo odlaziti u crkvu i predmoliti pučke pobožnosti. Već sam u tim godinama duboko u srcu osjećala snažan Božji poziv i odluku da služim Kristu. S osamnaest godina, tu sam svoju želju i namjeru priopćila svojim roditeljima. Moja majka je u meni imala veliku pomoć zbog svoje bolesti i bila sam joj desna ruka, zato nije odmah prihvatila tu moju odluku. U samostan sam otišla dvije godine kasnije, nakon majčine smrti.

Primljena sam u Družbu Kćeri Božje ljubavi u Sarajevu 1914. godine. Nakon ulaska u novicijat, uzimam ime Marija Jula. U svom redovničkom životu djelovala sam na mnogim mjestima i vršila različite dužnosti, od domaćinskih poslova i onih iscrpljujućih na zemljišnim posjedima Družbe do rada u sirotištu (u Zagrebu) i službe poglavarice zajednice u više navrata. Ništa mi nije bilo teško, osjećala sam se kao radnica u Božjem vinogradu i svaku žrtvu, težak rad i teret prikazivala bih Bogu. Nove službe i zadatke spremno sam prihvaćala unatoč narušenom zdravlju i problemima sa srcem. Uvijek sam nastojala biti smirena, strpljiva i brižna. U zajednici sam nastojala stvoriti ozračje zajedništva, molitve, požrtvornosti i ljubavi.

Početak Drugoga svjetskog rata živjela sam u samostanu na Palama nedaleko od Sarajeva gdje je bilo svratište siromaha cijeloga tog kraja. No kad su četnici zauzeli Pale, u prosincu 1941., opustošili su i pokrali tu oazu mira, a mene zajedno s još četiri sestre istjerali u papučama i natjerali na put po klisurama i šumama. Nakon pet dana tog našeg teškog križnog puta, zatočili su nas na drugom katu vojarne u Goraždu. Kad su nam mučitelji upali u sobu s gnusnim nasilničkim namjerama, želeći obraniti i sačuvati zavjetovanu čistoću i dostojanstvo, spremna srca povikale smo: "Isuse, spasi nas!" i skočile kroz prozor. Teško ozlijeđene, četnici su nas dokrajčili i bacili u Drinu. Svojom žrtvom i mučeničkom smrću, postale smo Drinske mučenice.

Sve teškoće, muke, odricanja, naši vlastiti križni putevi, pa i mučenička smrt, nije ništa u usporedbi sa slavom koja nas čeka u krilu nebeskoga Oca. Svaka kušnja našeg života prilika je da se očistimo, poboljšamo, ojačamo i donesemo plod. Nastoj svim silama nasljedovati presvetu Djevicu, osobito u njezinoj skromnosti i poniznosti. Poniznost je temelj svakoj krjeposti, a oholost početak svakom zlu. Svi smo slabi i bijedni dokle god živimo na ovome svijetu pa trebamo puno milosti i pomoći Božje. Moli, moli često pa makar i kratko jer samo nas molitva čuva od propasti.

Srdačno tvoja,
Jula Ivanišević

Dragi mladi!

Rođena sam u ožujku 1515. godine u španjolskom gradu Avili kao najmlađa od dvanaestero djece. Od malih nogu bila sam vesela i znatiželjna. Ponekad bi me moje pretjerano veselje i bezbrižnost plašilo pa sam odrastajući odlučila učiniti nešto kako bih se odmaknula od svijeta u kojem živim. Odlučila sam ući u samostan časnih sestara karmelićanki. Redovnički život shvatila sam vrlo ozbiljno. Ustrajno sam se molila svetom Josipu koji je i zaslužan za moje čudesno ozdravljenje nakon teške bolesti. Iskustvo teške bolesti i patnje otvorilo mi je oči te sam shvatila da svoje srce trebam uskladiti sa Srcem Kristovim. To mi je dalo novu snagu i odlučnost proživljavati život u duhu Evanđelja. Pokrenula sam obnovu Karmela koja je išla polako, uz mnoge poteškoće, ali koja je posve preobrazila redovnički život. Svaku poteškoću i zapreku prihvaćala sam kao sredstvo rasta u vjeri i korak bliže kraljevstvu nebeskom. Jedino i najjače oružje koje sam koristila bila je molitva jer iz nje i druga sredstva dobivaju svoju jakost. Molitva je razgovarati prijateljski, često nasamo s Onim za koga znamo da nas ljubi. Tu spoznaju nastojala sam prenijeti svojim sestrama skroz do svoje smrti 1582. godine.

Papa Pavao VI. proglasio me prvom ženom naučiteljicom Crkve. Zaštitnica sam mnogih crkvi, a jedna od njih je požeška Katedrala za koju vjerujem da ćeš ju posjetiti u Požegi u svibnju.

Ne propusti nipošto svoje molitve i pokornička djela i kad te muče nutarnji nemir i žalost. Podvostruči tada svoju revnost i Bog će ti do skora pomoći! Duševni mir uživat ćeš samo onda ako ti bude jedina želja da gledaš Boga, jedini strah da ga ne izgubiš, jedina žalost da ga još ne uživaš i jedino veselje sve što te k njemu vodi. Njeguuj u sebi veliku ljubav prema svakom trpljenju za ljubav Kristovu! I ne zaboravi: Neka te ništa ne zbuni, ništa neka te ne plaši! Sve prolazi, Bog se ne mijenja. Strpljivost sve postiže. Onomu tko ima Boga, ništa ne nedostaje; samo Bog dostaje.

Srdačno tvoja,
Terezija Avilska